

KosmoNDSák

červen 2026

III/XII

... máme nos na informace

SPECIÁL

Rozloučení s panem ředitelem

ROZHOVOR

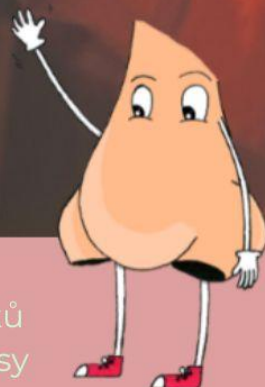
s Davidem Lê

AKTUALITY

JSME NEJLEPŠÍ V KRAJI!

Foto ze školního výletu 5.A:
Program Back in Time

Občasník žáků
ZŠ Kosmonosy

4 AKTUALITY

Velikonoční jarmark

Neviditelná výstava

BezvaFest

Preventivní programy

Školní diskotéka

Jeden den ve Vídni

Exkurze do Terezína

Recitační soutěž

Biologická olympiáda

12 ZE ŽIVOTA REDAKCE

Výprava do TV NOVA

Soutěž školních časopisů

14 REPORTÁŽE

Zámecká literární noc

Den dětí

17 SVĚT KLUKŮ A HOLEK

Akvaristika

18 SPECIÁL

Loučení s panem ředitelem

20 ZÁMECKÉ KŘESLO PRO HOSTA

David Lê

24 LETEM SVĚTEM NA KORSIKU

26 SPORTOVNÍ NOVINKY

Okénko mladého sportovce

Turnaj v kuželkách

27 ZEĎ SLÁVY

28 SPRECHEN SIE ENGLISH

26

KOMIKS 29

VČERA A DNES 30

Tereza Vajsejtlová

Klára Sobotková

DOPLŇ VĚTU 32

KOSMONOSÁČEK 32

Galerie

ZÁVĚREM 34

Redakce

Novinka

SLOVO NA ÚVOD

Drazí čtenáři,

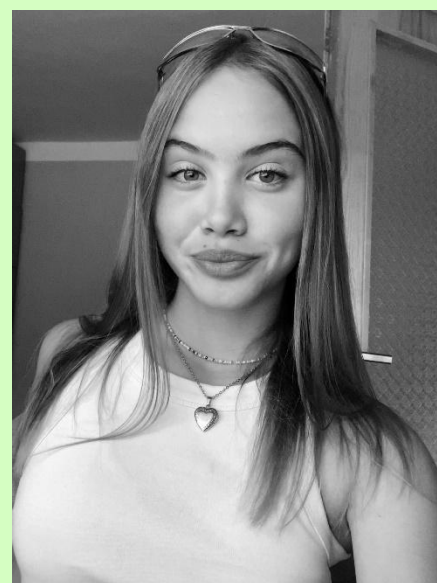
rok opět utekl rychle jako voda a máme tu poslední vydání časopisu pro tento školní rok. V aktuálním čísle se můžete těšit na reportáže z exkurze do TV NOVA a účasti na krajském kole soutěže Časopis roku, samozřejmě jsme nezapomněli na náš tradiční Velikonoční jarmark, Den Země, preventivní programy, různé olympiády, Klokany a soutěže. V našich stálých rubrikách se opět objeví KosmoNOSáček pro ty nejmenší, mé oblíbené Okénko mladého sportovce a rozhodně nás neminou sportovní novinky z naší školy.

Stále tomu nemohu uvěřit, ale toto je mé poslední slovo k Vám, čtenářům. Tento časopis mě provázel celým druhým stupněm, nabídl mi nespočet nezapomenutelných a úžasných zážitků a příležitostí. Mé velké díky patří všem, kteří se mnou tuto cestu prožili a společně se mnou psali její příběh.

Ted' už mi nezbývá nic jiného než Vám popřát klidný zbytek školního roku, nádherné letní prázdniny a krásné čtení.

S láskou Vaše šéfredaktorka

Diana Vondrášková

Veškeré neoznačené fotografie a obrázky v tomto čísle pocházejí z archivu ZŠ Kosmonosy, od žáků ZŠ Kosmonosy nebo programu Canva.

Vydává: ZŠ Kosmonosy, příspěvková organizace, Podzámecká 1

Časopis KosmoNOSák vychází za podpory ředitelství ZŠ Kosmonosy, SRPŠ a vedení města Kosmonosy.

Náklad: 25 tisků, online forma

Velikonoční jarmark přivítal jaro

Jako každý rok zachováváme tradici velikonočního jarmarku. Letos, konkrétně 31. března, se opět konal na nádvoří naší zámecké školy. Návštěvníci měli možnost nakoupit různé velikonoční dekorace či předměty, jako jsou třeba pomlázky, ale i různé dobroty od maminek a tatínků. Nechyběly výrobky žáků z výtvarné výchovy a z pracovních činností, ale i z domova. Žáci prvního stupně a pěvecký sbor si připravili zajímavá vystoupení, na která se všichni těšili. Také se po celou dobu pouštěli písničky. Počasí se celkem vyvedlo, bylo chladno a foukal vítr, ale po chvíli svítilo sluníčko a bylo hezky. Každá třída si vydělala dost

peněz – třeba na výlety nebo pomůcky do školy. A všichni jsme si

užili krásné odpoledne. Tak zase za rok.

Jan Jakub Folprecht

Jak se žije nevidomým lidem?

5.A a 4.B jsme jeli na výlet do Prahy na Neviditelnou výstavu a já vám budu vyprávět, jak to bylo. Dne 25. března jsme se ráno sešli před zámkem. Potom paní učitelka zavelela a šli jsme na autobus. Tím jsme jeli až do Prahy. V Praze jsme kousíček popošli k velké budově a tam jsme vyšli několik pater schodů. Když jsme byli nahoře, uviděli jsme obří nápis "Neviditelná výstava". Vpravo byla místnost, kde jsme si nechali batůžky. Nasvačili jsme se a uklidili si věci do malých skříněk. Vedle byla další místnost a tam jste si mohli vyzkoušet, jak těžké je být slepý. Potom jsme se rozdělili do skupinek a postupně jsme vcházeli do úplné tmy. Byla to různá prostředí, např. les, dům, chalupa a venek. Celou dobu nás

prováděli nevidomí lidé, kteří opravdu nevidí třeba 30 let nebo celý život. Celá prohlídka trvala 45 min. Když jsme se všichni prostřídali, šli jsme zase několik pater

dolů, trochu něco nachodili, a potom jsme se vrátili k autobusu a odjeli zase domů.

Tereza Hradiská

Bezva Fest byl fakt bezva

Dne 17. 4. jsme se školou vyrazili do Prahy na Bezva Fest a byl to fakt zážitek! Už když jsme přijeli, bylo jasné, že to nebude jen obyčejný školní výlet. Celý festival byl obrovský – asi 6 velkých hal plných zábavy, hudby, her a různých stánků. Připadali jsme si skoro jako na jiné planetě, kde místo učení existuje jen zábava.

Hned po příchodu jsme nevěděli, kam jít dřív. Všude něco hrálo, svítilo nebo se tam něco dělo. Bylo tam velké pódium, kde vystupovali různí youtubeři, zpěváci, zpěvačky i influencerky. Někteří dokonce mluvili s fanoušky nebo rozdávali podpisy. Samozřejmě jsme se snažili být co nejblíž pódiumu, i když někdy to vypadalo jako boj o poslední hranolku ve školní jídelně.

Na festivalu byly také různé hry a úkoly. Mohli jsme třeba tancovat do hudby, hrát fotbalík, zkusit

skákací boty nebo si namalovat vlastní obrázek. Některé pokusy o tanec byly opravdu... zajímavé. Ale hlavní je, že jsme si to užili! Kromě zábavy jsme měli i preventivní programy, kde jsme se dozvěděli něco užitečného. Bylo fajn, že festival nebyl jen o hrách a telefonech, ale i o důležitých věcech do života.

Nechyběly ani různé stánky a občůdky. Byly tam například Carmex, O₂, kde se dala vyhrát sluchátka, Pompo nebo stánky s merchem youtuberů. Někteří si odvezli suvenýry, jiní jen prázdnou peněženku a vzpomínky. Také tam byly

restaurace a občerstvení, takže nikdo rozhodně neumřel hladu. Byly tam i různé skákací hrady, na kterých jsme se snažili nezabít.

Celý den jsme si moc užili a myslím, že na tenhle výlet budeme ještě dlouho vzpomínat. Bezva Fest byl plný hudby, smíchu, zážitků a super atmosféry. Doufáme, že pojedeme zase příště!

Natálie Suchá

Deváťáci zhlédli Drákulu

V úterý 19. května se deváté třídy vydaly do městského divadla Mladá Boleslav na divadelní představení Drákula. Nebyl to muzikál, který většina z nás zná, ale hra inspirovaná knihou Dracula od Brama Stokera. Hra se odehrává v devatenáctém století, kdy anglický právník Jonathan odjíždí do Transylvánie, aby projednal s Hrabětem Drákulou koupi domu v Londýně. Při jeho pobytu u Drákuly si Jonathan zapisuje do svého deníku podezřelé chování hraběte

Drákuly. Například ho jednou spatří, jak leze po stěně vzhůru nohama. Po několika dnech se Jonathan rozhodne odjet, ale to se mu nepovede. Doma na něj čeká jeho snoubenka Mína, která se jeví jako samostatná, chytrá a tichá žena. Má nejlepší přítelkyni, Lucy, která má tři nápadníky, kteří v průběhu hry spolu spolupracují, a taky má nemocnou maminku. Lucy ale trpí na náměšičnost, a jednoho dne se jí na krku objeví dvě krvavé rány. Lucy je najednou slabá,

pořád unavená a projevují se u ní znaky kousnutí upírem. Mína dostane zprávu, že je Jonathan v nemocnici, kde leží se zánětem mozkových blan. Po přečtení Jonathanova deníku se Mína, Jonathan a Lucyini tři nápadníci rozhodnou vyřešit upíří záhadu.

Hra je velice akční, místy až hororová a je obohacena scénami z deníků, takže můžete více pochopit děj hry. Hra se mi osobně moc líbila, pro druhý stupeň je ideální.

Stella Malátová

Exkurze do České národní banky

Dne 14. 4. se třída 8.B vydala na výlet do České národní banky. Sraz byl brzy ráno na Hlavním nádraží v Mladé Boleslavi a po příchodu všech účastníků jsme se společně přesunuli do vlaku.

Po příjezdu do Prahy jsme dostali pár úkolů, které jsme měli po cestě k ČNB splnit. Jelikož jsme měli dostatek času, cestu jsme si lehce protáhli a udělali si zastávku v Palladiu, kde byl také rozchod.

Poté jsme se společně přesunuli k budově České národní banky, kde na nás při vstupu čekala kontrola batohů a scan těla, jestli u sebe nemáme nějaké předměty, co se do budovy brát nesmí. Když jsme všichni prošli kontrolou, dostali jsme klíčky od úložných prostorů, kde jsme si odložili batohy a bundy. Poté jsme se rozdělili na dvě skupiny a dostali jsme svého průvodce. Jako první nás čekalo krátké video na úvod a následoval výklad o tom, jak banka funguje a

co vlastně má na starosti. Také jsme se dozvěděli, co dělají lidé s důležitými funkcemi na chod banky, vyzkoušeli jsme si krátký simulátor na udržení akcií v modelu městečka, nebo také vyzkoušeli pravost bankovek pod UV světlem, nebo jsme si dokonce vyzkoušeli najít pár klasických úkrytů pro hotovost v domácnosti, a plno dalších věcí.

Výklad byl zajímavý a užitečný s ohledem na naši finanční gramotnost.

Nakonec jsme za odměnu dostali papírovou bankovku s důležitými informacemi ohledně financí a České národní banky.

Výlet se nám moc líbil a byl velice užitečnou vzdělávací akcí.

Kateřina Kouřimská

Kulturní třešnička na dortu na zámku

Dne 20. 5. 2026 do Kosmonos do zámku zavítala zpěvačka Hana Skalická s pianistou Václavem Tobrmanem. Hana Skalická vždy chtěla zpívat. Už jako malá vyhrála soutěž Mladoboleslavský vrabec. Jelikož rodiče nechťeli, aby vystudovala zpěv, vystudovala práva a ekonomku a pracuje jako advokátka a učí na vysokých školách. Protože jí zpívání chybělo a obě její děti zpívají ve sboru Paprsek, loni se přihlásila do soutěže

Hlas Česka, Moravy a Slezska, kde došla až do finále. Už v prvním kole se Hana potkala s Václavem Tobrmanem, který byl jedním z porotců a velmi kladně a vtipně hodnotil její vystoupení. Po skončení soutěže se paní Skalická s panem Tobrmanem domluvili na spolupráci a jejím výsledkem byl právě koncert v zrcadlovém sále v zámku v Kosmonosích. Koncert nesl podtitul: „Hanka zpívá Hanky“, kde kromě vlastních písní Hany

Skalické zazněly i písně od Hany Zagorové a Hany Hegerové. Na koncertě jsem byla i já a moc se mi líbil. Trval přibližně 2 h a 20 minut, na závěr bylo více přídavků a interpreti sklídili od publika ovace ve stoje. Kromě výborných hudebních výkonů byl koncert pojat i velmi vtipně. Doufám, že brzy bude další koncert. A jsem pyšná na svoji maminku – Hanu Skalickou.

Hana Skalická

Prevetivní programy s Mírou Babkou

5.A JE NEVYČÍSLITELNÁ!

Dne 21. 5. 2026 k nám do 5.A opět zavítal pan Babka. Všichni jsme se moc těšili. Nejdřív jsme si povídali o tom, že každý z nás má své místo ve třídě. Ne fyzicky – v jaké sedíme lavici, ale jaké místo máme mezi spolužáky, z nichž jsou mnozí kamarádi. Zároveň si pro nás všechny pan Babka připravil zábavné aktivity. Mezi ně patří třeba poznávání míst na mini globusu nebo také hra: „Trubky“.

To je aspoň potouchlá aktivita.

dostane do rukou jednu trubku a všichni se musí seřadit a napojit na sebe trubky tak, aby pokud do trubky vložíme kuličku, tato projela skrz. Jakmile kulička projede něčí trubkou, ten, kdo trubku drží, ji musí rychle odpojit a utíkat druhý konec, kde se rychle napojí, aby kulička nevypadla. Hra skončí v ten moment, kdy kulička vyjede třídní paní učitelce do dlaní. Pokud to

zkazíme, musíme začít úplně od znovu. Hra byla na čas a my jsme ji hráli 29 minut. Ale hlavně – to nejdůležitější, co jsme si z toho vzali, je to, že každý z nás má na celém širém světě své místo a že je úplně jedno, jestli do našeho kolektivu chodí již od první třídy, nebo se přidal později.

Hana Skalická

Jaké mají osmáci ve třídě pouto?

In letošním roce nás navštívil pan Babka se svým preventivním programem. V průběhu minulých let jsme probírali témata spojená s naším věkem a sociálním prostředím, ve kterém žijeme. A tentokrát jsme se zaměřili na spolupráci a pouta v naší třídě jako takové.

Bavili jsme se například o tom, jak bychom jako třída měli držet při sobě, co v nejhorším případě tolerovat, jak bychom neměli jednoho člověka jen tak odstrčit a podobně. Super bylo, že jsme téma probírali zábavnou formou než jen teoreticky. Zahráli jsme si hru, kde jsme

se učili navzájem z chyb našich spolužáků, a nakonec jsme se spolu dostali k vítězství jakožto skupina. Děkujeme panu Babkovi za zajímavý program.

Antonín Bukvička

Konečně jsme měli školní diskotéku a ples

Po mnoha a mnoha letech se žáci naší školy dočkali školní diskotéky a plesu. Obě akce uspořádalo Sdružení rodičů a přátel školy a spolek Společně srdcem a moc jim za obě akce děkujeme. Děti i rodiče si obě akce náramně užili.

Všechny holky jsme se na diskotéku dlouho připravovaly. Přemýšlely jsme, co si oblečeme, jaké zvolíme doplňky, jak se nalíčíme, abychom se cítily dobře a v pohodě se nám tančilo.

Den D nastal v sobotu 11. dubna. Obě akce se konaly na Rožátově v Mladé Boleslavi. Nejprve od 14 hodin probíhala diskotéka. Pro mnoho dětí to byla první diskotéka v životě. Všichni byli hrozně natěšení a se svými spolužáky a kamarády tančili jak o život.

Na diskotéce byla i tombola s krásnými dárky a vyhrál opravdu každý. Celý sál byl krásně vyzdoben balonky a kolem parketu byly židle a stoly, kam jsme si chodili sednout na limonádu, když už jsme nemohli tancovat. Pařilo se třeba na A.P.T., Shut up and dance, Lush life, Safír atd.

Tancovali jsme, co to šlo. I kluci! Celé 3 hodiny! Kromě tance ale byly i fajn soutěže o hezké věci.

Když v 17 hodin diskotéka skočila, nikomu se nechtělo domů. Uklidňovali jsme se aspoň pocitem, že příští rok bude diskotéka znovu.

Večer se v tom samém sále konal i ples pro rodiče, učitelský sbor a všechny přátele naší školy. K tanci hrála kapela DoDo Band, kde zpívá naše paní učitelka z prvního stupně Petra Šimáňová.

Samozřejmě nechyběla ani bohatá tombola a krásný doprovodný program.

Ples se stejně jako diskotéka podařil na jedničku a věříme, že příští rok zase všichni potkáme na parketu.

Video z školní diskotéky si můžete zhlédnout pod QR kódem.

Klára Jizbová

Mgr. Barbora Marková

Na skok do Vídně s osmičkami

Dne 14. 5. 2026 jsme se s 8.A a 8.B vypravili do Vídně. Autobusem jsme jeli 6 – 8 hodin. Po příjezdu do Vídně jsme navštívili zámek Schönbrunn, který sloužil jako letní sídlo Františka Josefa I. Dostali jsme do ruky audioprůvodce v češtině, kterým nám dal informace o místnostech a oblastech, kterými jsme se procházeli. Po prohlídce jsme se šli naobědvat do nákupního centra, ale kvůli události jménem "Eurovize" bylo zavřené, a tak jsme šli tedy na festival. Poté jsme se vypravili na náměstí, na

kterém je postavena Katedrála svatého Štěpána, kterou jsme samozřejmě navštívili také. A na konec celé exkurze jsme si nechali zábavní park Prátr, kde je nejstarší "ruské" kolo na světě. Po dvouhodinovém rozchodu v Prátru jsme jeli domů. V autobuse panovala skvělá nálada, zaplnili jsme čas zpíváním a

karaoke, a dokonce se našli tací, co chtěli, aby jízda trvala ještě déle.

Antonín Bukvička

Exkurze s deváťáky do Terezína

V květnu jsme se jako žáci devátých tříd vydali na exkurzi do Terezína. Už cestou autobusem jsme přemýšleli o tom, co všechno nás čeká, ale asi nikdo netušil, jak silný zážitek to bude. Terezín je místo, kde se během druhé světové války odehrávaly velmi smutné události, a člověk si až tam naplno uvědomí, jak těžký život tehdy lidé měli.

Jako první jsme navštívili krematorium. Dozvěděli jsme se, že právě zde byla spalována těla vězňů, kteří v Terezíně zemřeli na nemoci, hlad nebo vyčerpání. Když jsme vstoupili dovnitř, působilo to velmi ponuře a mrazivě. Podmínky v ghettu byly strašné, jelikož zde lidé měli málo jídla, žili v přeplněných místnostech a často neměli ani základní hygienu.

Potom jsme se přesunuli do muzea. Tam jsme si prohlédli mnoho fotografií, osobních věcí a hlavně různých zápisků a dopisů od lidí, kteří v Terezíně žili. Četli jsme si jejich vzkazy, básně nebo krátké poznámky, které psali svým rodinám či přátelům. Díky těmto zápiskům jsme si uvědomili, jak strašné to tam bylo.

Až poté jsme navštívili Malou pevnost. Viděli jsme malé cely, tmavé chodby a místnosti, kde byli vězni zavíráni i za malé prohřešky. Průvodce nám vyprávěl, že vězni často tvrdě pracovali, měli hlad a byli vystaveni krutému zacházení. Některé cely byly tak malé, že si člověk ani neuměl představit, jak tam mohlo být několik desítek lidí pohromadě.

Terezín není jen obyčejné město, ale místo, které připomíná utrpení tisíců nevinných lidí. I když byl tento výlet smutný a místy velmi těžký, odjížděli jsme domů s pocitem vděčnosti, že v této době nežijeme.

Pavla Čechurová

Moje cesta za recitací

Dnes vám povím něco o tom, jak jsem si splnila svůj sen. Jak už asi víte, jsem žačka páté třídy a tento rok jsem měla poslední šanci se plně zúčastnit recitační soutěže.

Dne 12. 2. 2026 se v naší třídě konalo třídní kolo. Odtamtud jsem i se dvěma dalšími spolužačkami postoupila do školního kola, které se konalo 23. 2. Tady už jsem malinko ztratila jistotu. Recitátoři ve školním kole totiž recitovali moc hezky. Nakonec jsem se ale přeci jen umístila na 3. místě a mohla se těšit na okresní kolo! Měla jsem velkou radost. Do okresního kola jsem postoupila už po druhé, ale tentokrát jsem měla za cíl postoupit ještě dál.

S nejlepšími recitátory naší školy jsme 31. 3. vyrazili na gymnázium Dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi, kde se okresní kolo konalo. Byla jsem dost nervózní. Chtěla jsem přece postoupit! Když jsem slyšela recitovat některé děti, měla jsem pocit, že to nezvládnu. Na řadu jsem šla úplně poslední a snažila jsem se, jak nejvíc jsem mohla. O přestávce se mi pořád dokola opakovalo v hlavě, že to

zvládnu, že to zvládnu. Vyhlášení trvalo celkem dlouho. Porota vyhlášovala diplom po diplomu, až došlo k postupovým cenám. Porotci vyhlásili 2. místo. Když jsem neuslyšela svoje jméno posmutněla jsem. U porotců zbýval poslední diplom. **A najednou se ozvalo: „A na prvním místě s postupovou cenou se umísťuje Eliška Janoušková!“** Hned jsem se usmála a běžela jsem si pro diplom. **Jupí!!! Dokázala**

jsem to! Měla jsem radost za sebe, za moji sestru, a i za všechny další recitátory z naší školy. Prostě za všechny.

Už jsem se nemohla dočkat dalšího kola. Ale to jsem ještě nevěděla, co mě čeká. 21. 4. jsme s rodiči vyrazili do Kutné Hory. Vešli jsme do místní knihovny, kde byl také náš recitační sál. Našla jsem si místo a čekala jsem na zahájení. Celá soutěž začala hlasovou rozvíčkou, kde jsme se i hýbali a mluvili nahlas. Všechny děti tam vypadaly, že se toho vůbec nebojí. Někteří tam nejspíš byli poněkolkáté a já jsem ztratila sebevědomí. A to je to, co je při recitaci potřeba! Hned, jak jsem uslyšela první dítě, věděla jsem, že tu jsou fakt dobří lidé. Recitovala jsem sedmá, a i

tady jsem si dala strašně moc záležet. Musím přiznat, že takhle nervózní jsem málokdy. Bylo nás tam přibližně 30 a nakonec jsem nedostala žádnou cenu a na republikové finále se neprobojovala.

Byla jsem hodně smutná, ale sen jsem si přeci splnila – a to pro mě bylo nejdůležitější! Moje „recitační cesta“ byla zábavná, zajímavá, ale taky dlouhá a náročná. To, že jsem nepostoupila dál, mě zklamalo, ale jak všichni říkají, dostat se do krajského kola už je velký úspěch.

Na závěr bych moc chtěla poděkovat mojí paní učitelce třídní a celé rodině za podporu a své učitelce dramatiky Ladě Blažejové, bez kterých bych to nikdy nezvládla.

Eliška Janoušková

Úspěchy žáků na biologické olympiádě

V úterý 31. 3. se vybraní žáci 8. ročníku vydali na okresní kolo biologické olympiády na Gymnázium dr. Josefa Pekaře. Sraz byl v 7:30 před gymnáziem a společně s pedagogickým doprovodem jsme se přesunuli do budovy školy. Po příchodu jsme se zaregistrovali ve školní aule a vyčkali na zahájení. Následně jsme se rozdělili do tří skupin a přesunuli se do místností, kde se nás čekaly dané testy.

Konal se test poznávací, kde bylo na poznání 15 živočichů a 15 rostlin, které jsme měli určit. Dále se konal test znalostí, neboli několik

stránek otázek, které jsme se dočetli v přípravě z textu průběžného studia na olympiádu. Jako poslední se konala laboratorní práce, kde jsme měli za úkol na papír použitím otisku zachytit žilnatiny na listech rostlin, které jsme dostali.

Poté, co jsme vyplnili všechny testy, byl volný rozchod domů a následující den jsme se dozvěděli výsledky. **V TOP 10 se umístili 3 žáci. Největší úspěch zaznamenala Sofie Mrváňová ze 6.C, která skončila na 2. místě a vybojovala si postup do krajského kola, kde obsadila krásné 13. místo.**

Kateřina Kouřimská

„543 DĚTÍ, 1 PLANETA“ – DEN ZEMĚ

Dne 22. dubna se koná každoroční den Země, který zavítal i k nám do školy. Letos byl zaměřený na tematiku plastů. Ráno jsme přišli do školy a pro žáky 6. – 8. ročníku byl připraven venkovní program od Akademie věd České Budějovice, při kterém jsme plnili různé úkoly. Vědci nás seznamovali například s tím, jak funguje stroj na úpravu vody.

Potom jsme se ve třídě dívali na poučný film o přírodě a ochraně životního prostředí. Dozvěděli jsme se mnoho nových informací o třídění odpadu a o tom, jak můžeme chránit naši planetu.

Pak naším úkolem bylo vytvořit z použitých a starých plastů něco nového a užitečného. Žáci si přinesli různé materiály, například plastové lahve, kartony a staré

obaly od potravin. Vyráběli jsme různé výrobky z odpadu a snažili jsme se využít co nejvíce starých věcí. Během práce vzniklo mnoho originálních a zajímavých výrobků např. prasátko z lahví nebo pokoj pro panenky. Výrobky se všem moc povedly.

Celý den byl velmi zábavný a zároveň poučný. Naučili jsme se, že i věci, které bychom normálně vyhodili, mohou dostat nový život. Plasty jsou materiály s velmi dlouhou dobou rozkladu (desítky až stovky let). Při jejich hromadění dochází ke znečištění půdy a vody, k ohrožení živočichů a také ke vzniku mikroplastů, které se dostávají do potravního řetězce.

Během celoškolského projektu si žáci naší školy uvědomili, že i běžný odpad má dlouhodobé důsledky.

Právě proto byla náplň dne věnována recyklaci plastů a tématům ochrany životního prostředí. Každý ročník na druhém stupni pracoval na svém úkolu. Některé třídy vyráběly dekorace z plastových lahví, jiné třídy zase nástěnky s tematikou polohy rozpadu různých výrobků. Devátý ročník vyrazil do terénu na úklid okolí školy. Po domluvě s městem Kosmonosy jsme dostali vytipované lokality a město nám také věnovalo pytle na odpad.

Amálie Vítová

Naše výprava do TV NOVA

V úterý 21. 4. jsme se celá redakce časopisu KosmoNO-Sák a náš pan ředitel sešli již v sedm hodin. Přestože bylo brzy ráno, panovala mezi námi skvělá nálada, protože nás čekala dlouho plánovaná exkurze do TV Nova.

Cestou vlakem do Prahy jsme si povídali o tom, jaká máme od této návštěvy očekávání, a těšili jsme se na prostředí, které běžně známe jen z televizních obrazovek.

Hned po příchodu do TV nás přivítal sympatický průvodce, který si nás vzal na starost v první části exkurze. Nejprve nám ukázal studia, kde se vysílají polední a večerní Televizní noviny, různé politické debaty, předpověď počasí a další pořady. Dozvěděli jsme se, kdo zde vysílá – například moderátorky Lucie Borhyová a Rey Koranteng a další pro nás z televize známé tváře. Průvodce nám podrobně vysvětlil, jak samotné vysílání probíhá, jaké pomůcky moderátorky využívají a co všechno musí mít připravené, aby vysílání proběhlo bez problémů. Velkou pozornost věnoval také technickému vybavení. Ukázal nám kamery, vysvětlil jejich fungování a přiblížil nám, jak důležitá je spolupráce mezi jednotlivými členy týmu. Dozvěděli jsme se „triky“, které se při vysílání používají a které běžný divák vůbec nevnímá.

V další části exkurze si nás převzala velmi milá a sympatická paní produkční, která nás provedla dalšími prostory televize.

Ukázala nám například studia, kde se natáčí pořad Snídaně s Novou, a také místa, kde probíhají rozhovory se sportovci nebo dalšími hosty. Podrobně nám vysvětlila, jak funguje práce se zvukem, světly i kamerami. Měli jsme možnost nahlédnout i do míst, kde zaměstnanci pracují, a přiblížit si svět záběrů, stříhání, zvuků, dokonalého načasování a dalších nezbytných úkonů, které jsou potřeba k vytvoření celého pořadu. Produkční nám také vyprávěla různé historky ze své praxe. Podělila se s námi o vtipné i zajímavé zážitky s moderátory a popsala, jak se s nimi spolupracuje. Zmínila například, v kolik hodin se ráno scházejí a jak náročná jejich práce může být.

Velmi cenné bylo, že jsme se mohli na cokoli zeptat. Atmosféra byla příjemná a otevřená, takže jsme se nebáli pokládat otázky a zajímat se i o detaily. Dokonce jsme měli možnost vstoupit přímo do prostor, odkud

zaměstnanci televize běžně vysílají, což nám umožnilo ještě lépe si představit každodenní chod celé redakce.

Jedním z nejzajímavějších momentů celé exkurze bylo, že jsme si mohli sami vyzkoušet roli moderátorů. Mohli jsme si stoupnout za moderátorský stůl, číst zprávy a pořídit si fotografie. Bylo velmi zajímavé zažít si na vlastní kůži, jaké to je stát před kamerou, i když jen na chvíli. Celá exkurze trvala sice jen pár hodin, ale byla plná nezapomenutelných informací, zkušeností a zážitků. Po jejím skončení jsme se vydali zpět na cestu domů. Po cestě jsme rozebírali naše dojmy, zážitky a představovali si, jaké by to asi bylo, v televizi pracovat. Exkurze nám všem báječně vysvětlila, že práce za i před kamerou rozhodně není tak snadná, jak se na první pohled může zdát. Moc děkujeme za tuto zkušenost a zážitek.

Diana Vondrášková

JSME NEJLEPŠÍ ČASOPIS V KRAJI!!!

Dnes si přečtete něco o soutěži v Praze. Nebyla to však jen tak obyčejná soutěž, bylo to krajské kolo soutěže školních časopisů „Nejlepší školní časopis roku 2026“. Nebudeme ale přeskakovat a začneme pěkně od začátku.

Jestli jste byli 24. dubna v sedm ráno nakupovat v Bondy, tak jste si určitě všimli skupinky lidí, která stála u vchodu do Starbucks. Byli to redaktori našeho školního časopisu KosmoNOSák a já byla jednou z nich. Čekali jsme na vlak. Když už konečně přijel, rychle jsme běželi nastoupit. Nestihli jsme si ani popovídat a byli jsme na Hlavním nádraží v Mladé Boleslavi, kde jsme přestupovali a jeli rovnou do Prahy.

Cesta trvala přibližně hodinu, než jsme dojeli na hlavní nádraží v Praze. K místu, kde se soutěž konala (na Vyšší odborné škole publicistiky), jsme šli pěšky. Před budovou stálo už mraky dětí a učitelů,

kteří se hrnuli ke dveřím nebo se fotili. Úplně nahoře v aule se konalo samotné vyhlášení. Než program začal, mohli jsme si vzít připravenou svačinu a také časopisy ke čtení. Toho jsme využili, všichni jsme totiž měli po té dlouhé cestě hlad.

Čekání na samotné vyhlášení mi přišlo jako věčnost. Napětí mezi dětmi se dalo krájet. Najednou se ozvaly hlasy pořadatelů a už jsme zpozorněli. My soutěžíme v kategorii I. a II. stupeň, kde je největší konkurence, obzvlášť v našem Středočeském kraji. Třetí místo se v naší kategorii nevyhlašovalo, neboť daná redakce nedorazila. Tak přišlo na řadu druhé místo. Na druhém místě se umístil náš největší soupeř, a to časopis Čmáranice, se kterým se pravidelně přetahujeme o medailové pozice. To nás vážně překvapilo. Teď už ale

přicházela ta otázka, že nebudeme na bedně? Nebo se snad umístíme na první místě?

A bylo to tady. Stres stoupal stále výš a výš. A najednou to řekli: „A na prvním místě se umístil časopis... KosmoNOSák!“ Všichni jsme byli tak moc nadšení, že se to ani nedá popsat. To bylo radosti. Šli jsme na pódium a tam jsme dostali krásný diplom, který jsme si čestně a spravedlivě vybojovali. Máme nejlepší školní časopis ve Středočeském kraji! To je bomba!

Pak už nás jen čekala cesta na hlavní nádraží a domů. Byli a pořád jsme na sebe pyšní. Jsme totiž nejlepší časopis v celém kraji, a to je vážně úspěch. Cesta domů byla krásná. Dojeli jsme zase k Bondy a šli jsme se hrdě pochlubit domů. Vskutku bylo čím! A chlubit se budeme asi dlouho. Za tvorbou školního časopisu jsou totiž dlouhé hodiny práce. Nemyslete si, ne vždy se nám do psaní chce nebo máme tu správnou „slinu“. Ale výsledek stojí vždy za to!

Ema Fišerová

ZÁMECKÁ LITERÁRNÍ NOC

Na konci března se konal první ročník projektu Zámecké čtení. Odpoledne začínalo tak, že jsme měli sraz na nádvoří. Tam nás přivítali učitelé a rozdělili nás do skupinek. Pak jsme šli do třídy, kde jsme si nechali věci na spaní a šli jsme. Já vím, že vás určitě zajímá, kam? Šli jsme do učebny. Ale to už nebyla jen tak nějaká učebna. Byla to učebna kouzelná. Minimálně v tom, že nám zde Orla, hlavní hrdinka knihy Mapa z listí, připravila první úkol.

Nejdříve vám řeknu, kdo je Orla. Orla je holka bez mamky, mluví s rostlinami a je osamocená. Úkol spočíval v tom, že jsme z textu museli vyhledat, jaká Orla byla na začátku příběhu a jaká byla potom, co prožila divoké dobrodružství. Když jsme to udělali, bylo spoustu dalších úkolů a otázek před námi. Také jsme byli třeba v keramické dílně a tam jsme si vymodelovali z hlíny obličej, který na nás jakoby mluvil. A my jsme ho potom

přichytili na strom. Vdechli jsme tak duši stromu a doufali jsme, že jako Orla dokážeme se stromy mluvit. No ale to už byl podvečer, takže jsme šli zpátky do školy a čekal nás úkol třetí. Dozvěděli jsme se, že rostliny jsou nemocné a přestávají s Orlou komunikovat. Podobná nemoc začala postihovat i obyvatele městečka. Našli jsme tajný dopis, který maminka ukryla Orle do herbáře. Doufali jsme, že se dozvíme, co se s rostlinami i lidmi děje. Dopis byl zašifrovaný, aby se tajné informace nedostaly do špatných rukou. Bohužel ale informace, které by nám po rozluštění pomohly odhalit, co se to děje, neukrýval. Proto další úkol zněl jasně. Za pomoci maminčina herbáře udělej lektvar, kterým nemocné zachráníme. A řeknu vám – každá skupinka vybrala do kouzelného lektvaru ty správné bylinky, takže stejně jako Orla bychom všechny zachránili.

Pak jsme se šli navečeřet, a to už jsme se museli rozloučit s dětmi, které ve škole nespaly. K večeři jsme si udělali svůj vlastní „lektvar“, tedy čaj. U popíjení našeho lektvaru jsme kreslili vlastní bylinku, ale ne jen tak ledajakou. Byla to totiž léčivá bylinka. Když už všichni měli svoji bylinku, šlo se převléct do pyžam, vyčistit zuby a spát. Paní učitelka byla tak hodná a četla nám na dobrou noc knížku Mapa z listí (knihy o Orla).

Řeknu vám, nám se ráno vůbec nechtělo vstávat. Poté, co už se všichni dostatečně probrali, mohli se jít na snídani. U snídani jsme si povídali o tom, co se nám líbilo nejvíce. Všem se ale líbilo všechno. Jo a také nemůžu zapomenout na to, že jsme dostali diplomy. Bylo to úžasné a doufám, že příští rok bude Zámecké čtení znova.

Klára Doubková

Mgr. Jarmila Jonášová

Druhou skupinu zámeckého čtení tvořili žáci 1. – 3. třídy.

Měla jsem možnost být součástí programu pro mladší děti, který byl věnován knížce o Dubánkovi.

Než se děti dozvěděly, jaká kniha je čeká, musely projít dobrodružnou stezku. Na jednotlivých stanovištích plnily různé úkoly a odpovídaly na otázky. Za správné odpovědi získávaly písmena, ze kterých

nakonec složily tajemné slovo DUBÁNEK. Stezka vedla nejprve zámeckým parkem, pokračovala budovou školy a končila ve třídě, kde děti odhalily téma celého večera.

Následovala řada zajímavých aktivit inspirovaných příběhem. Děti ochutnávaly „kouzelné lektvary“, například jitrocelový sirup, vynikající čaj z lesních plodů.

Poznávaly listy stromů, jarní rostliny i stopy lesních zvířat. Nechybělo ani samotné čtení a povídání o příběhu.

Velkou radost dětem přineslo tvoření. Každý si vyrobil svého Dubánka, se kterým si poté zahrál loutkové divadlo. Společně jsme také stavěli domečky pro Dubánky a z opravdových žaludů a jejich čepiček vznikaly malé postavičky, kterým děti postavily domečky z mechu. Papírové Dubánky si děti odnesly na památku domů. Kromě Dubánka si vytvořily také žábu a šnečka – jeho věrné kamarády z příběhu.

Večer pokračoval dalším čtením, vyprávěním a sdílením zážitků. Vyvrcholením celé akce bylo přespání ve škole, na které se děti od začátku velmi těšily.

Myslím si, že první ročník Zámeckého čtení se velmi vydařil. Děti odcházely plné zážitků, nových poznatků i krásných vzpomínek. Tato nová tradice měla velký úspěch a už nyní se těšíme na její další pokračování.

Mgr. Jiřina Fejfušová

DEN DĚTÍ V REŽII PÁŤÁKŮ

Každý rok připravují pátáci pro spolužáky z prvního stupně den dětí. Tentokrát jsme ho oslavili hrami v pátek 29. května.

Žáci 5.A a 5.B se na tento den pečlivě připravovali několik měsíců předem a měli ho celý ve své režii. My, pátáci, jsme se sešli nejdříve ve třídě a poté jsme šli připravovat svá stanoviště před zámek a na nádvoří. Počasí nám přálo. Vypadalo to na krásný den.

Bylo přichystáno spoustu zajímavých stanovišť, např.: střílení z luku, florbal, fotbal, nerfky, pingpong, hádanky, hádání poslepu atd.

První třídy začaly chodit v 8:00. Nejprve šly děti ze Stakor. Poslední šli naopak čtvrtáci. Každý žák měl svoji průkazku, do které měl nasbírat 10 razítek z 10 různých stanovišť. Poté získal drobnou odměnu.

Ze začátku to všechny strašně bavilo. Dokonce jsme se i ze randy s holkami pohádaly, kdo bude dětem dávat razítka. Ke konci to pro nás už bylo dlouhé. My byly ve stínu, tak nám byla zima. Naším spolužákům na sluníčku naopak bylo horko. Ale všechno jsme zvládli a celý den jsme si stejně jako ostatní děti užili.

Štafetu od nás na příští rok přebírají současní čtvrtáci.

Kristýna Lavická

Mgr. Barbora Marková

AKVARISTIKA S TOMEM VESELÝM

Akvaristika je pro mě víc než jen chov ryb. Je to koníček, který mi přináší klid, radost a možnost poznávat krásu podvodního světa přímo doma. Každé akvárium je pro mě malý kus přírody, o který se starám, a sleduji, jak se v něm život postupně vyvíjí. Tomuto koníčku se věnuji už přibližně šest let a za tu dobu se stal důležitou součástí mého života. Moc mě baví starat se o ryby, učit se nové věci a stále objevovat další možnosti, jak akvárium vylepšit. Je to můj dlouhodobý koníček, u kterého vydržím hodiny a který mě pořád naplňuje. Akvaristiku mám po svém dědovi, který už mezi námi není. I když jsem ho neměl možnost moc po-

znat, vím, že právě po něm jsem zdědil lásku k akvaristice. Velkou oporou je pro mě i moje babička a také moji rodiče, kteří mě v tomto koníčku podporují a mají radost, že se mu věnuji. Ta láska k akvaristice ve mně zůstane napořád. Díky tomu mám pocit, že v tom vlastně pokračuji i za ně. Postupem času

*Domácí odchov
od mladého chovatele
akvarijních rybiček*

Akvaristika

Kosmonosy

731 298 423

akvaristika.kosmonosy@gmail.com

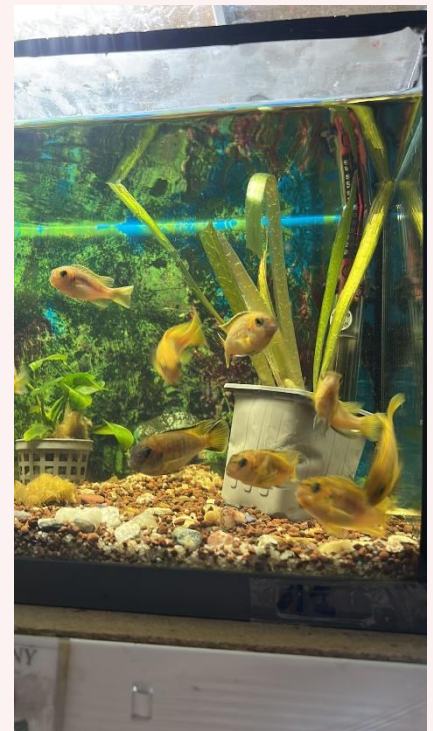

jsem dostal nápad mít akvaristiku na místě, kde by to nikomu nepřekáželo. Měli jsme malý domeček, který byl jen z cihel, nebyl zateplený a nebyla tam ani elektřina. Nebylo tam vlastně nic, co by bylo potřeba k fungování akvaristiky. Pak ale přijeli známí a pomohli nám domeček zateplit, udělat elektřinu a všechno potřebné, aby to mohlo správně fungovat. Postupně jsme si ho vybavili a připravili tak, aby tam akvária mohla být.

Dnes už mám svou akvaristiku právě tam a funguje to tak asi jeden až dva roky. Jsem rád, že mám vlastní místo, kde se můžu věnovat

svému koníčku a rozvíjet ho dál. Akvaristika pro mě není jen záliba, ale také cesta, která mě učí trpělivosti, zodpovědnosti a péči o živé tvory. Věřím, že láska k akvaristice, kterou jsme zdědil po svém dědovi a kterou podporuje moje rodina, mě bude provázet celý život a jednou ji třeba předám dál.

Emma Palaštuková
Emma Winklerová

LOUČENÍ S PANEM ŘEDITelem PETRÁŠEM

Poděkování panu řediteli

Každý z nás si ze základní školy odnáší různé vzpomínky. Někdo si vybaví první pětku, jiný oblíbený předmět nebo kamarády. My vzpomínáme na našeho třídního učitele.

Byli jsme poslední třídou, kterou vedl. Přestože naši část třídy vedl jen v deváté třídě, vždycky jsme ho brali jako našeho třídního. Občas to s námi neměl lehké. Ze dne na den jsme se ze dvou tříd spojili do jedné a on měl tak na starosti 34 pubertáků. Zvládl to ale s přehledem a ukázal nám, že dobrý učitel nemusí být jen autoritou, ale také člověkem, kterému na svých žácích skutečně záleží a mohou se mu svěřit s čímkoli.

Více než na vyučovací hodiny vzpomínáme na nespočet společných akcí. Na školu v přírodě, lyžařský kurz, sjíždění Vltavy i další výlety, které byly nedílnou součástí našich školních let. Mnohé z nejlepších vzpomínek vznikly právě tam.

Možná nejhezčí je, že naše třída drží pohromadě dodnes. Už deset let se část spolužáků spolu s panem učitelem párkrát za rok schází. Ať už se naše životy vydaly kamkoliv, vzpomínky na základní školu a na pana učitele Petráše nám zůstanou.

Pane řediteli, děkujeme za všechny zážitky, rady, trpělivost i humor. Přejeme Vám, aby byly další roky stejně aktivní a naplněné, jako byla Vaše léta ve škole.

S úctou a vděčností Vaše poslední třída

Speciál připravila redakce KosmoNOSáku

Vzkazy od žáků pro pana ředitele

Děkuju vám za všechny roky tvrdého sportování, spravedlivého jednání a spousty legrace a děkuji vám za každý váš volný čas, který s námi trávíte roky mimo naše studování.

Veronika Blažek

Pan učitel s námi přežil popršené sjíždění Vltavy. Už není nic, co by nezvládl. Děkuje, že jste vždy zachoval chladnou hlavu i v těch nejpromóčenějších chvílích.

Lucie Flusková

Když se řekne jméno pana ředitele Petráše, napadá mě spousta vzpomínek, a to především těch sportovních, které nás dokázaly spojit. Účastnila jsem se s ním několika běžeckých závodů a reprezentovala školu. Je to velký sportovní nadšenec a fanoušek, který mě dodnes podporuje, a toho si nesmírně vážím. Byl to skvělý učitel a i jako ředitel kosmonoskou školu nesmírně pozvedl.

Kristýna Zemanová

I po letech se vždy rádi alespoň jednou do roka potkáme s celou partou a s panem ředitelem a zavzpomínáme na krásné vzpomínky na školní léta, na výlety, zejména Vltavu, a spousty legrace a zážitků. Děkuje za všechno a těšíme se zase brzy!

Kateřina Mazancová

Moje první vzpomínka na pana učitele Petráše je, když si přišel do naší školky vyzvednout svého syna ve vojenské uniformě. Za ta léta, co se známe, přibýlo mnoho vzpomínek. Některé ve škole, ale hlavně ty mimo ni. Pan učitel se nikdy nebál vzít nás na výlet kamkoli – lyže v Alpách, sjíždění Vltavy, a to vše s bandou pubertáků na krku. Ne každý by si na to troufnul. Děkuje za důvěru, lepšího třídního učitele jsme si nemohli přát.

Marie Horáková

Vždy z něho šel takový ten zdravý ředitelský respekt. Je velice vstřícný a správný člověk, díky němu jsem také mohla naši školu navštívit i v rámci mých praxí a zažít si to tam z té druhé strany. Byla s ním legrace, když si vzpomenu na naši rozlučku v deváté třídě, kde se nebál si zapívat nebo zatancovat. Byl to moc fajn učitel tělocviku a pak pan ředitel. Je to jedna z osobností, která zůstává v mých vzpomínkách na celých těch 9 let prožitých na škole.

Kristýna Čanaky

Nikdy nezapomenu na jednu z posledních akcí, se kterou jsem ve škole pomáhal. Jednalo se o McDonald's Cup. Na této akci jsem losoval, kdo s kým bude hrát, oznamoval výsledky zápasů a na konci jsme se spolužáky rozdávali medaile vítězům. Do té doby šlo všechno podle plánu. Jenže při přípravě cen se nám zamíchaly medaile, a tak jsme dívkám dávali chlapecké a chlapcům dívčí. Bohužel jsme si toho všimli až ve chvíli, kdy už jsme žádné medaile neměli. V tu chvíli jsme nevěděli, co dělat, a tak jsme běželi za panem ředitelem. Ten se ale jen usmál a řekl něco ve smyslu, že se nic hrozného nestalo a že hlavní je, že si děti turnaj užily.

Já vám tímto, pane řediteli, přeji, abyste měl i nadále takový nadhled, klid a pevné nervy jako onoho květnového dopoledne.

Štěpán Kulich

Marketingový expert a bývalý žák

naší školy **DAVID LÊ:**

„Jazyková bariéra byla největší překážka. Nejvíce mi pomohli učitelé.“

Dnes se ujímám rubriky Zámecké křeslo pro hosta opět já, Elin Vladyková, a přináším vám exkluzivní rozhovor s marketingovým expertem společnosti Tamda group **Davidem Lê.**

KDY JSTE POPRVÉ PŘIJEL DO ČESKÉ REPUBLIKY?

Do České republiky jsem se přestěhoval v roce 2013. Přijel jsem sám. Mám tady strejdu a tetu, i mamku, ale mamka tady moc nebývá – vždycky třeba na rok odlétá do Vietnamu a pak se zase vrátí. Ale v podstatě jsem přijel sám.

MĚL JSTE PŘED PŘÍJEZDEM NĚJAKÉ INFORMACE NEBO OČEKÁVÁNÍ OHLEDNĚ ČESKÉ REPUBLIKY?

Žádné informace o České republice jsem neměl. Měl jsem přípravu asi měsíc. Rodiče mi sdělili, že mám odletět do České republiky, za měsíc jsem se sbalil a odletěl. Nic jsem neočekával.

JAKÉ BYLY VAŠE PRVNÍ DOJMY PO PŘÍJEZDU?

První dojmy byly určitě zvláštní, ale taky úžasné. V Evropě jsem nikdy nebyl, jsou tady hezké historické památky, je to jiná kultura, takže pro mě to bylo úplně něco nového. Po delší době se mi to začalo líbit víc a víc. Hlavně školství, kultura, a taky jsem v Kosmonosech získával víc kamarádů.

SETKAL JSTE SE ZPOČÁTKU S JAZYKOVOU BARIÉROU?

Určitě. Byl to pro mě jeden z nejtěžších úkolů. Bylo to i mým cílem – umět tady v České republice česky. Díky tomu, že jsem narazil na školu v Kosmonosech, kde mám i rodinu, mi učitelé, učitelky i kamarádi hodně pomáhali, abych se perfektně naučil češtinu. Bylo pro mě důležité naučit se dobře česky, protože jsem chtěl normálně fungovat mezi lidmi a být součástí společnosti. Ze začátku to nebylo jednoduché, ale díky podpoře učitelů, kamarádů a lidí kolem mě jsem to postupně zvládl.

MOHL BYSTE JMENOVAT NĚKOHO, KDO VÁM S TÍM POMOHL NEJVÍC?

Nejvíc mi samozřejmě pomáhal náš třídní učitel, aktuálně ředitel školy, pan Petráš. Potom paní učitelka Jonášová, která učila češtinu – ta mi pomáhala v podstatě nejvíc, protože jsem si vždycky bral nějakou hodinu navíc, třeba po škole nebo i o prázdninách. Pak pan učitel, co učí zeměpis, pan Mašín. Sice je občas trošku přísnější, ale je vidět, že má výborné znalosti. Později jsme ještě dostali paní učitelku Markovou. Samozřejmě i paní učitelka Černá, což je zástupkyně ředitele.

Kdybych měl všechny jmenovat, tak skoro všichni učitelé, co tam v té době byli, mi pomáhali.

NA CO BYLO NEJTĚŽŠÍ SI ZVYKNOUT?

Asi to byl jazyk. Bylo to pro mě hodně těžké se ho naučit. Ze začátku jsem se nemohl s lidmi domluvit. Chodil jsem do školy a první rok jsem se v podstatě s nikým nemohl bavit, což mě hodně mrzelo. Kvůli tomu jsem si řekl, že prostě ten jazyk se naučím, abych tady mohl fungovat. Kromě jazyka asi nic, protože jsem v té době měl asi štěstí, že okolo mě v podstatě všechno šlo. Vždycky mě kamarádi i učitelé naučili nějaké věci dopředu, takže žádné překážky.

JAK BYSTE ZHODNOTIL ČESKÝ VZDĚLÁVACÍ SYSTÉM?

Český vzdělávací systém je tady podle mě hodně vyspělý a moderní. Nenašel jsem zatím žádné nedostatky. Vnímám, že je tady hodně možností. Pokud se člověk úspěšně vzdělává, není problém najít práci.

DO JAKÉ MÍRY SE VIETNAMSKÝ VZDĚLÁVACÍ SYSTÉM LIŠÍ OD ČESKÉHO?

Vietnam a Česká republika fungují historicky i společensky odlišně, takže rozdíly ve vzdělávání i v celkovém přístupu k životu tam určitě jsou. Já osobně jsem si ale na český systém zvykl a vyhovuje mi jeho struktura a možnosti, které mladým lidem nabízí.

JE PODLE VÁS VIETNAMSKÁ KULTURA V ČESKÉ REPUBLICE DOSTATEČNĚ ZNÁMÁ?

Myslím, že dnes si můžu dovolit říct, že ano. Jsme tady braní jako menšina a jsme tady už docela dlouho, asi od sedmdesátých, osmdesátých let, takže myslím, že ano.

CO VÁS MOTIVUJE VE VAŠÍ PRÁCI A V OSOBNÍM ŽIVOTĚ?

Nejvíc mě motivuje možnost spolupracovat se zajímavými a vzdělanými lidmi z oblasti byznysu, médií i veřejného života. Díky své práci mám možnost poznávat nové lidi, získávat zkušenosti a zároveň propojovat vietnamskou a českou komunitu.

JAK JSTE SE DOSTAL K MARKETINGU?

Ještě během školy jsem se věnoval fotografii, editaci a natáčení videí, původně spíš jako koníčku. Později jsem dostal možnost tyto zkušenosti rozvíjet profesionálně a postupně jsem se vypracoval na současnou pozici v marketingovém oddělení. Dnes se podílím na různých projektech, eventech a spolupracích spojených s vietnamskou komunitou i veřejným životem v České republice.

JAK VYPADÁ VÁŠ BĚŽNÝ PRACOVNÍ DEN?

Vstávám v 7:30, do osmi se nějak připravuji, v 8:30 nastoupím do kanceláře. V 9:00 začíná práce. Většinou končím někdy kolem 18. hodiny, případně až v 19 hodin, když je víc práce.

S JAKÝMI INSTITUCEMI SPOLUPRACUJETE – TŘEBA S VIETNAMSKOU KOMUNITOU?

Pracuji ve vietnamské společnosti, která se jmenuje Tamba Group. Je to největší vietnamská společnost v České republice. Společnost má i mediální kanál. V marketingovém a obchodním oddělení se zaměřujeme hlavně na mezinárodní vztahy a na velké obchody tady v České republice. Takže právě tam je víc vidět ta vietnamská kultura.

JAK KOMUNIKUJETE S VIETNAMSKOU KOMUNITOU V ČESKÉ REPUBLICE?

V podstatě se bavíme naším jazykem. Ale tím, že zastupuji přímo v marketingovém oddělení, jsou tam i zaměstnanci, kteří se tady narodili a umí lépe česky. Máme tam i tlumočníky, takže je to individuální. Můžeme se někdy bavit česky i vietnamsky, oboje, což je pro mě dobré.

S JAKÝMI SITUACEMI SE VE SVÉ PRÁCI NEJČASTĚJI SETKÁVÁTE? TŘEBA ŽE JE TADY NĚKDO NEDOVOLENĚ, ZTRATIL PAS A PODOBNĚ?

Pohybuji se většinou v kanceláři, takže s těmito situacemi se tam moc nesetkávám. Ale mimo práci se mi párkrát stalo, že jsem pomáhal třeba na cizinecké policii, takže to není problém takhle pomáhat.

SETKAL JSTE SE NĚKDY S PŘEDSUDKY?

Ano, hlavně během prvních let po příjezdu do České republiky. Nebylo to ale ve škole, tam jsem měl vždy podporu. Spíš mimo školu jsem občas cítil, že si lidé drží odstup. I to mě ale motivovalo na sobě pracovat, naučit se jazyk a lépe porozumět prostředí, ve kterém žiju.

CÍTÍTE SE VÍC JAKO VIETNAMEC, NEBO JAKO ČECH?

To je docela těžké říct, ale asi se cítím víc jako Čech než Vietnamec. Celé moje dětství začalo už tady v Česku. Zažívám tady naši kulturu odmala, vyrůstal jsem tady, ať už ve školství nebo ve vzdělávacím systému, takže mám toho víc prožitého tady než ve Vietnamu.

JEZDÍTE SE DO VIETNAMU PODÍVAT?

Ted' právě moc ne, mám toho docela hodně v práci. Naposledy jsem tam byl asi před třemi lety. Zatím nemám v plánu se tam vrátit, čeká mě ještě hodně práce, hlavně v létě.

CO BYSTE DOPORUČIL ČECHŮM, KTEŘÍ CHTĚJÍ NAVŠTÍVIT VIETNAM?

Určitě naši kuchyni. Máme tam zajímavá jídla, taky zajímavou kulturu, a hlavně, ať si kdo chce, co chce myslí, Vietnamci jsou přátelští.

A CO BYSTE NAOPAK DOPORUČIL VIETNAMCŮM, KTEŘÍ SE CHTĚJÍ PŘESTĚHOVAT DO ČESKÉ REPUBLIKY?

Určitě bych jim to doporučil. V mnoha směrech je život v České republice modernější a strukturovanější. Pokud se člověk chce vzdělávat, pracovat na sobě a využít příležitosti, které tady jsou, může si tady vybudovat velmi dobrý život.

J JAK VNÍMÁTE SVOU ROLI MEZI ČESKOU A VIETNAMSKOU KOMUNITOU?

Myslím, že díky tomu, že znám vietnamskou i českou kulturu, dokážu lépe chápat obě strany a propojovat lidi mezi sebou. To považuji za jednu z největších výhod své práce i života tady v České republice.

CO BYSTE ŘEKL SVÉMU MLADŠÍMU JÁ V DOBĚ, KDY JSTE PŘIŠEL DO ČESKA?

Asi bych si řekl, že vzdělání je základ všeho. Každá zkušenost mě někam posunula a dnes si vážím příležitostí, které jsem v České republice dostal.

JAKÉ MÁTE PLÁNY DO BUDOUČNA?

Můj plán do budoucna je pokračovat ve své práci. Jak se blíží léto, máme hodně projektů. Je to společné s vietnamskou ambasádou – veletrhy v Praze, festivaly, a taky setkání s českou politikou.

JAKÉ MÁTE PLÁNY DO BUDOUČNA?

Můj plán do budoucna je pokračovat ve své práci. Jak se blíží léto, máme hodně projektů. Je to společné s vietnamskou ambasádou – veletrhy v Praze, festivaly, a taky setkání s českou politikou.

CHTĚL BYSTE NĚCO POPŘÁT SOUČASNÝM ŽÁKŮM ŠKOLY?

Chtěl bych vám popřát, abyste si školní léta užili naplno. Možná se vám dnes některé dny zdají dlouhé a některé povinnosti zbytečné, ale časem zjistíte, že právě toto období patří k těm nejcennějším. Nebojte se mít velké sny, zkoušet nové věci a dělat chyby. Úspěch většinou nepřijde přes noc – je výsledkem vytrvalosti, práce a ochoty nevzdat se po prvním neúspěchu. Od doby, kdy jsem školu opustil, se mi podařilo dosáhnout několika vlastních cílů a vybudovat si kariéru, na kterou jsem hrdý. O to více si dnes uvědomuji, jak důležité byly zkušenosti, které jsem získal právě během studia. Přeji vám, abyste našli to, co vás opravdu baví, obklopili se správnými lidmi a nikdy neztratili chuť posouvat se dál. Věřte si, protože často dokážete mnohem víc, než si sami myslíte.

Hodně štěstí na vaší cestě.

Elin Vladyková

Na KORSIKU

s redaktorkou Johankou:

„14 hodin v autě za Korsikou
opravdu stojí.“

Minulý rok jsem jela s rodinou na krásnou dovolenou na ostrov jménem Korsika. Cesta tam trvala zhruba 14 hodin autem a kousek trajektem. My jsme byli ve dvou kempech. V prvním kempu jsme byli 5 dní a spali jsme ve stanu, který se dá na našem autě jednoduše rozkládat. První den v kempu jsme prozkoumávali okolní přírodu a šli do obrovské zátoky, která byla pod kempem. Také nám cestou v autě vstoupily do cesty horské kozy, které nechtěly uhnout.

Druhý den jsme vyrazili do blízkého bazénu, kde nás to mile překvapilo. Areál bazénu byl skvělý, s vodopády, skluzavkami a nádhernými výhledy na hory a s občerstvením. Odpoledne jsme šli prozkoumat divokou řeku, která tekla pod naším kempem, a tam jsme se i vykoupli.

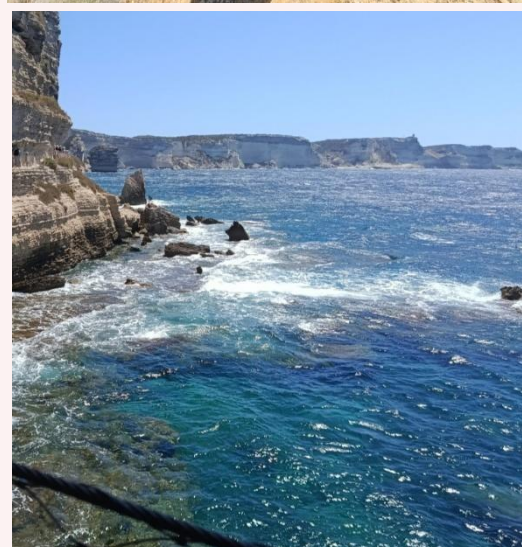
Následující ráno byl budíček, šli jsme totiž na výlet do hor. Cesta ve vedru byla náročná. Nakonec jsme došli k nádherným tůňkám a vodopádům. Voda byla velmi

studená, ale osvěžující. Po výšlapu jsme zašli do obchodu se suvenýry a občerstvením.

Další den na Korsice jsme relaxovali u bazénu. Večer jsme si u stanu uvařili večeři, umyli nádobí a usnuli hlubokým spánkem.

Poslední den v tomto kempu a této části ostrova jsme si na plno užili náš úžasný bazén a oblíbenou oblázkovou pláž nedaleko za kempem.

Nový den a cestovní nálada nás přešla, když jsme nenastartovali auto. Naštěstí nám pomohl místní pán a mohli jsme vyrazit. Cestou jsme navštívili městečko Ajaccio, kde se narodil slavný vojevůdce Napoleon Bonaparte. Tam jsme si vše prohlédli, dozvěděli se něco o historii a už jeli dál podél pobřeží. Úzké silnice vedly podél

moře a za každou zátáčkou jsme uviděli jiný překrásný výhled. V dalším, druhém kempu byl i malý domek, kde jsme si mohli vybalit věci a odpočinout po cestě. Konečně postele a ne spaní ve stanu!

Po probuzení a výborné snídani jsme měli plno možností kam se vydat. Nová příroda, nové pláže. Nakonec jsme zamířili na blízkou pláž, kde to bylo opravdu moc hezké. Večer v kempu jsme si naplánovali další, krásný výlet.

Zase horská příroda a průzračná řeka. Celou cestu nás provázel náročný terén, ale ty výhledy za to opravdu stály. Večer jsme se vydali na noční koupání v moři.

Následující den ráno jsme vyrazili do městečka Bonifácio, kde to bylo moc hezké, koupili jsme si zase plno suvenýrů a dárků. Také jsme

šli na placenou prohlídku pod skalními útesy, na kterých město stojí. Tam jsme mohli pozorovat západ slunce a nekonečné moře.

Hned ráno další den jsme se vypravili na trochu více vzdálenou pláž, kde jsme relaxovali celý den. Pláž byla písčná a moře mělo ten den velké vlny. Voda byla studenější než předchozí dny, ale na druhou stranu, zase bez řas.

Poslední den naší dovolené jsme si řekli, že si zajedeme na naší

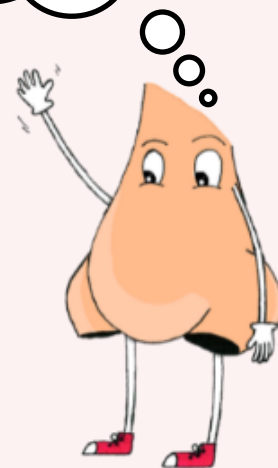
nejoblíbenější pláž. Bylo tam tak krásně, že jsme zůstali až do večera a pozorovali západ slunce. Pak už nás čekalo jen balení, cesta trajektem a autem domů.

Tohle jsou všechny moje vzpomínky a zážitky z opravdu vydařené dovolené s mojí rodinou. Ostatním moc doporučuji.

Johana Šandová

Už vím, kam
pojedu letos
na dovču.

Okénko mladého sportovce

Petr Drboud je žák 5.A a věnuje se sportu, který jsme doposud v KosmoNOSáku nepředstavili. Je to capoeira. Že tento sport neznáte? Je to brazilské bojové umění, které obsahuje prvky akrobacie a tance a je doprovázeno hudbou.

1. Jak dlouho se capoeiře věnuješ?

Capoeiře se věnuji čtyři roky. Když mi bylo šest, tak to objevil kamarád a do dnes tam s ním chodím.

2. Proč sis vybral zrovna tento sport?

Je to zábava a našel jsem tam nové kamarády.

3. Co tě baví nejvíce a co nejméně?

Nejvíce mě baví přemety, hvězda, hvězda bez rukou atd... Není nic, co mě nebaví.

4. Jak často míváte tréninky a závody?

Tréninky míváme dvakrát týdně – já mívám pondělky a středy. Závody míváme jednou za čtyři měsíce.

5. Jaký byl tvůj největší úspěch na závodech?

Můj největší úspěch byl, když jsem byl desátý.

6. Přemýšlel jsi, že někdy s capoeirou skončíš?

Zatím o tom nepřemýšlím, pořád mě to s kamarádem baví. Možná bych někdy mohl být trenér.

7. Jak moc je capoeira náročná?

Vždycky na začátku máme rozcvičku asi osm minut. Děláme panáka a těžké je, když se třeba musím zatočit na hlavě.

Eliška Janoušková

ŠKOLNÍ TURNAJ V KUŽELKÁCH

Dne 19. 5. 2026 se v Kosmonoské kuželárně odehrálo finále školního kuželkového turnaje. Každá třída,

počínaje 5. ročníky, si vybrala 3 své zástupce na základě třídních kol v rámci tělesné výchovy s podmínkou alespoň 1 kluk a 1 holka. **Výhru si**

nakonec odnesla třída 6.B, za ní na 2. místě se umístila třída 7.B a 3. místo si získala po rozhodujícím kole 6.C, bramborová medaile tak zůstala na 9.B.

Mezi jednotlivci dominovali: **Amálie Vítová z 6.B a**

Jakub Kanalaš ze 7.A. Z řad učitelů nejvíce zazářila **paní učitelka Jonášová.**

Všem zúčastněným třídám gratulujeme a jak se říká „Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se“.

Přemysl Dvořák

BMX

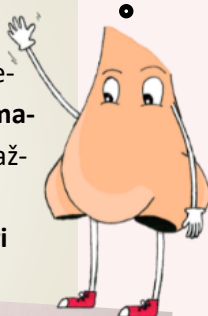
Sourozenci **Martin (5.A)** a **Zuzanka (3.C) Čubanovi** jsou závodníci na kolech v kategorii BMX. Pravidelně se na českém poháru umísťují na stupních vítězů. Nejvyšší umístění zaznamenali v květnu, kdy si na evropském poháru Martin vyjel dvakrát TOP 20 a Zuzanka byla dokonce dvakrát stříbrná. Zuzanka je druhou nejlepší jezdkyňí ve své kategorii v republice.

Pastelkiáda

Dne 20. 5. 2026 se **Matěj Liška, Filip Velechovský** a **Vít Dvořák** zúčastnili soutěže, kterou pořádala ZŠ Pastelka tzv. **Pastelkiáda (matematicko–orientační běh po Radouči** za každého počasí, kde řešitelé měli k dispozici pouze psací potřeby a vlastní mysl). **Naše tri** obsadilo s přehledem **1. místo!**

Všichni
jste borci!

Amálie Vítová z 6.B je vítězkou několika pohárů v kuželkách ve své kategorii. Naposledy zvítězila v Pojižerském poháru na začátku června.

Kuželky

Streetdance

Aneta Štrojsová (6.C) je členkou taneční skupiny United Rythm Dancers. **Na mistrovství Čech skončili na 3. místě** a **postoupili na MČR do O2 Universum**. Navíc 20. 6. budou reprezentovat na mistrovství Evropy v chorvatské Opatiji.

Rubriku připravila Mgr. Barbora Marková

SOFLA COPPOLA

My favorite director is Sofia Coppola. She was born on the 14th of May, 1971, in New York, USA. Her father is Francis Ford Coppola, who is also a director. He directed The Godfather trilogy, which received 28 Academy Award nominations and won 9 Oscars. She has two daughters, Romy (19) and Cosima (16). Romy is well known for her acting and singing, but most people know her from social media.

Zdroj obrázku: Wikipedia

Director – režisér

Actor – herec

Screenplay – scénář

Award – ocenění

Feminine – ženský

Frequent – častý

Sofia Coppola became interested in movies when she was young because of her father. She spent a lot of time around films and actors during her childhood. Before becoming a director, she worked in fashion and photography. Later, she decided to direct her own movies. Her first film, The Virgin Suicides, was released in 1999, and it helped her become a well-known director. The film is based on a novel by Jeffrey Eugenides and follows five sisters and their restrictive teenage lives. One of her most famous films is Lost in Translation, which won the Academy Award for Best Original Screenplay. She also directed Marie Antoinette (2006), which I found very creative, The Bling Ring (2013), and Priscilla (2023), which is about Priscilla Presley and her life as Elvis Presley's wife. One thing you can often notice in her movies is the use of pastel color palettes, soft natural lighting, and an overall feel that seems very feminine and dreamy to me. This also comes through in her music choices. Over the years she has worked with many actors, but if you watch The Virgin Suicides or Marie Antoinette, you will notice that Kirsten Dunst appears most frequently. Kirsten also played Mary Jane Watson in the first three Spider-Man movies.

My favorite movie of hers is probably The Virgin Suicides. It follows the Lisbon sisters — thirteen-year-old Cecilia, fourteen-year-old Lux, fifteen-year-old Bonnie, sixteen-year-old Mary, and seventeen-year-old Therese. They have very strict, religious parents, so they have no friends outside the family and only spend time with each other. I really love the atmosphere of it — the soundtrack fits the mood perfectly, and the scenery is beautiful. It is also very popular among teenage girls, and even though it has a sad ending, it is still a really great movie.

GERMANY ACTIVITY

M	A	W	S	R	F	Y	B	K	W	I	R
V	H	F	U	E	E	O	K	D	C	E	N
Y	W	O	K	G	K	O	S	R	L	J	S
E	K	K	H	I	H	R	N	E	G	C	C
Y	X	P	S	S	W	S	I	H	X	O	I
O	H	A	A	S	I	P	H	B	H	A	G
A	Q	D	H	E	S	S	U	U	A	H	M
W	Z	F	R	U	F	F	T	C	I	H	I
T	M	P	A	R	K	B	I	H	E	Y	I
U	A	H	A	F	B	A	R	L	S	L	G
Q	C	F	H	Z	C	I	V	X	M	R	X
S	E	D	N	S	W	V	Q	L	G	R	U

I want to be
an actor.

Slovníček do osmisměrky:

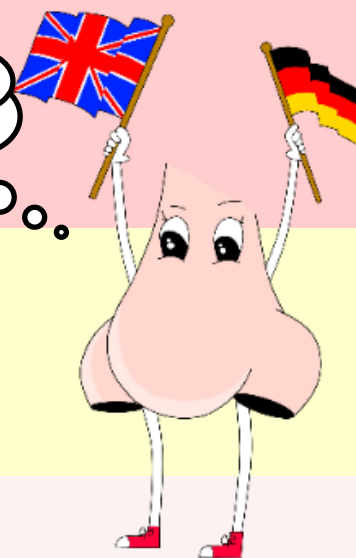
Der Regisseur – režisér

Der Schauspieler – herec

Das Drehbuch – scénář

Der Film – film

Der Preis – ocenění, cena

Stella Malátová

Zdroj obrázků: Canva

Rozálie Krausová
Adéla Petrovická
Matouš Chramosta

TEREZA VAJSEJTLOVÁ

Věk: 24

Roky prožité na zámku: 2008 – 2017

Třídní učitelé: Mgr. Iva Železná, Tereza Štechová, Mgr. Vladimíra Pitáková

Dnes: Aktuálně studuji magisterský obor TVS + trenér (tenis) na UK FTVS Praha.

Dále se věnuji už 5 let trénování tenisu a stále jsem závodní hráčkou v Benátkách nad Jizerou.

O ZÁMKU

Na ZŠ Kosmonosy jsem strávila krásných 9 let. Velké díky patří veškerému učitelskému sboru za jejich ochotu nám předat potřebné informace a znalosti, které jsem dále využila, a tím pádem byla i dobře připravená na přijímací zkoušky na střední školu. Na škole jsem zažila i spoustu jiných aktivit, ať už se jedná o třídní výlety nebo mimoškolní akce. Zámecká olympiáda byla jednou z mých oblíbených akcí, která stmelovala celý kolektiv školy od 1. třídy až po žáky 9. ročníku.

O UČITELÍCH

Celým prvním stupněm mě provedla paní učitelka Iva Železná. Její rázný, ale zároveň kamarádský přístup mě vždy donutil pracovat tak, jak se má, a připravovat se na výuku poctivě, což bylo hodně důležité pro pozdější období studia. Na druhém stupni si nás pak převzala paní učitelka Pitáková. No přiznám, někdy to s námi neměla úplně lehké, to víte, puberta. Ale poradila si s námi na jedničku a na její hodiny češtiny a věty vedlejší, podmět a přísudek, dodnes vzpomínám. Na škole jsem neměla asi žádný předmět, který by mě extra štvál, i když samozřejmě každý má nějaký více a méně oblíbený. Mým nejoblíbenějším byla asi matematika s paní učitelkou Strnádkovou. To byly hodiny smíchu a radosti, ve kterých jsme se ale stále učili a vzdělávali. A pak samozřejmě pro mě jako sportovce to byl i tělocvik. Myslím si, že škola na zámku má jedny z nejlepších učitelů.

O SOUČASNOSTI

Po základní škole jsem se po úspěšných přijímacích zkouškách dostala na střední školu, konkrétně jsem vystudovala a odmaturovala na Obchodní akademii v Mladé Boleslavi. Kde bohužel poslední 2 roky byly náročné nejen pro mě, ale pro všechny studenty z důvodu covidu. Také jsem 2 dny před maturitou musela podstoupit operaci, a protože se to seběhlo všechno hrozně rychle, tak jsem šla vlastně maturovat přímo z nemocnice. Nyní mám za sebou bakalářské studium na UK FTVS v Praze a pokračuji dále v magisterském. Takže kdo ví, třeba se za chvíli potkáme opět na zámku, ale pro mě v opačné roli.

KLÁRA SOBOTKOVÁ

Věk: 19

Roky prožité na zámku: 2013 – 2022

Třídní učitelé: Mgr. Jiřina Fejfušová, Tomáš Novák

Dnes: Dnes studuji veterinu na SZeŠ v Poděbradech, a i když mě tahle škola, dá se říct, naplňuje, teprve s odstupem času mi došlo, jak výjimečné místo byla naše základka.

O ZÁMKU

Moje srdce zůstalo na zámku. Když se řekne Kosmonosy, nevybaví se mi jen budova, ale i lavina emocí. Vybaví se mi lyžák, školy v přírodě, a hlavně ten náš závěrečný sportovní pobyt. Říká se, že ty nejlepší party vznikají prý na střední, ale já vím své – tu naši „zámeckou“ partu prostě nic nepřekoná. Člověk si bohužel kolikrát uvědomí, co měl, až když o to přijde. Strašně moc se mi stýská. Na střední pro mě byl obrovský šok, že si někteří učitelé ani po třech letech nepamatují moje jméno. A v tu chvíli mi to docvaklo: ten lidský rodinný přístup, který jsme měli v Kosmonosích, je naprostý unikát. Měla jsem štěstí na lidi, kteří mě formovali.

O UČITELÍCH

Paní učitelka Fejfušová nám vytvořila to nejkrásnější dětství, jaké jsme si mohli přát. Žila pro nás. Když jsme pak přecházeli k panu učiteli Novákovi, upřímně jsme se báli, co přijde. Ale vytvořili jsme si s ním tak jedinečný vztah, že jsme v kontaktu dodnes. Pak je tu paní učitelka Červová. Ta mě na matiku připravila tak, jak by to nikdo jiný nezvládl. Viděla ve mně víc, než jsem tehdy viděla já sama. A samozřejmě Jarmila Jonášová – její věčně dobrá nálada a úžasný přístup k nám všem byl jako sluníčko v rozvrhu. Nechci zapomínat na ostatní učitele, ale přijde mi, že právě tito ve mně viděli něco víc.

O SOUČASNOSTI

Dneska žiju svůj sen. Trvalo to a musela jsem si vše vyzkoušet sama. Měla jsem i vlastního koně, ale po pár pádech, nemoci a každodenním stresu jsem si řekla, že tohle nechci. Vždy pro mě byla číslo jedna veterinu, ale postupem času jsem přišla na to, že je to spíše práce s lidmi – každý den samí nezodpovědní lidé a čekají zázraky. Hodně jsem se změnila, našla jsem si svoje ve sportu. Tancuji latinsko-americké a standardní tance s mým partnerem, běhám a chci lidi naučit pohyb, ne drcení v posilovně, ale lásku k pohybu. To, co vaše tělo vše dokáže. Na podzim jsem si udělala kurz na osobního trenéra. Kdybych tehdy poslechla paní učitelku Červovou a šla na gympl, možná by byla cesta za titulem snazší (promiňte, paní učitelko, měla jste pravdu! 😊), ale nelituju. Vám, co tam teď sedíte v lavicích, chci říct jedno: Užíjte si každou vteřinu. Ani nevíte, jak moc ten čas letí. Běžte si za svými sny, i když se zdají daleko. Já už teď vím, že až budu mít jednou svoje děti, chci, aby běžaly po stejných chodbách jako jsem běžala já. Protože lepší a krásnější základku si prostě vybrat nemůžete...

Mgr. Jarmila Jonášová

Doplň větu, Tomáši!

Tomáš Václavík je náš spolužák ze 7.A a do tohoto vydání to byl právě on, kdo nám doplnil věty.

Moje oblíbená barva je zelená, protože je to přírodní barva.

O víkendu nejčastěji jezdím na kole, také jsem u kamarádů nebo na fotbale.

Můj oblíbený nápoj je broskvový ledový čaj, protože je osvěžující.

Nemám rád, když jsou lidi moc blízko mě a nenechají mi prostor.

Moje nejoblíbenější učitelka je paní učitelka Pitáková, protože má zábavné hodiny.

Nejvíce mě potěší, když vyhraje s mým týmem zápas ve fotbale.

Moje nejoblíbenější zvíře je pes a morče, protože se s nimi dá dobře mazlit.

Moji oblíbení kamarádi jsou Matyáš, Ondra a Tobiáš, protože se s nimi dá dobře bavit.

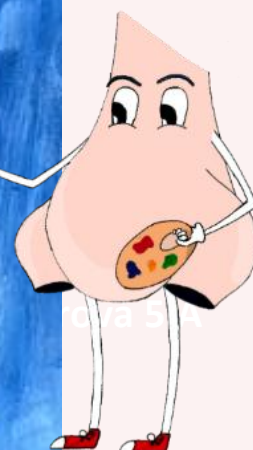
Nejraději na svých rodičích mám, když mě nechají jít o víkendu ven s kámoši.

Moje oblíbené jídlo je pravděpodobně burger, protože je to mňamka.

Ema Palaštuková a Emma Winklerová

GALERIE

Svetlana Čamborová 4.B

Iris Kucherieva 3.C

Anetta Bürger 3.B

Eliška Bártelová 1.C

Kolektiv 1.A

Připravily redaktorky z 5.A

Redakce

Vedoucí redakce: Mgr. Barbora Marková

Textová korekce: Mgr. Jarmila Jonášová

Šéfredaktorka: Diana Vondrášková

Asistent a redaktor: Přemysl Dvořák

Ilustrátor: Tomáš Kolbaba (externista)

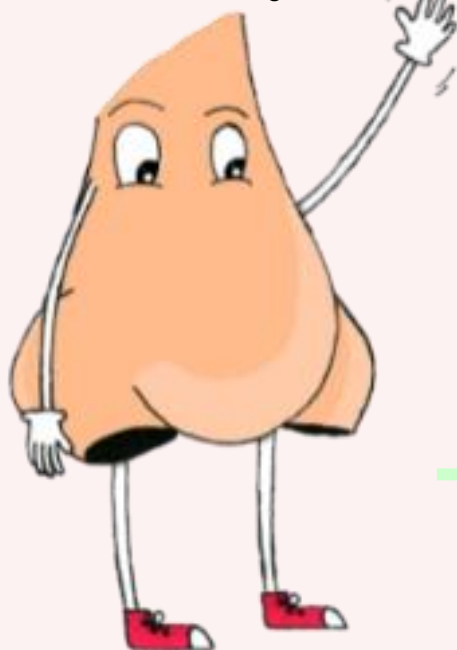
Redaktoři 1. stupeň: Klára Doubková, Ema Fišerová, Eliška Janoušková, Kristýna Lavická, Jan Jakub Folprecht, Adam Preksl, Klára Jizbová, Tereza Hradiská, Hana Skalická

Redaktoři 2. stupeň: Elin Vladyková, Ema Flusková, Johana Šandová, Amálie Vítová, Ema Palaštuková, Emma Winklerová, Kateřina Kouřimská, Antonín Bukvička, Stella Malátová, Tereza Kabátová, Pavla Čechurová

!!! NOVINKA - KOSMONOSÁKOVA PORADNA !!!

Jsme tu pro
vás, lidi!

Ve spolupráci se školním poradenským pracovištěm spouštíme zcela novou rubriku:

KosmoNOSÁkova poradna.

Do schránek školního poradenského pracoviště, které jsou umístěny na různých místech (např. na hl. chodbách) můžete házet dotazy, žádosti o rady, apod., se kterými bychom vám mohli pomoci.

KDO BUDE ODPOVÍDAT?

Zástupci z redakce ve spolupráci se členy školního poradenského pracoviště.

Pokud vás něco zajímá, potřebujete poradit, dát nějaký podnět, něco vás trápí, neváhejte nám napsat.

První odpovědi již v příštím čísle.

Příští číslo KosmoNOSáku vyjde v prosinci
2026

